

Arrest

nr. 186 450 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert een minderjarige Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Kampirak in het district Dahane Ghorī van de provincie Baghlan. U bent tot de zevende graad naar school geweest. Uw vader werkte voor een invloedrijk persoon. Hierdoor werd hij bedreigd door onbekende mensen. Uw vader werd neergeschoten. Later kwamen ze naar u thuis. Ze wilden dat u zich zou aansluiten bij de taliban. U had zich toen verstoppt. U bleef een maand binnen in huis. U besloot vervolgens uit Afghanistan te vertrekken. U vertrok in september 2015 en kwam op 19 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 19 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara en een brief met betrekking tot uw problemen neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de provincie Baghlan in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw woonplaatsen, uw scholing en uw familie vaag en incoherent zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent in Kampirak en daar gewoond te hebben tot u zeven of acht jaar oud was. Vervolgens zou u naar de stad Puli Khumri, de hoofdstad van de provincie Baghlan, zijn verhuisd waar u zou hebben gewoond tot aan uw vertrek (DVZ, p. 4). Op het CGVS echter verklaart u heel uw leven Kampirak te hebben gewoond (CGVS, p. 3). U zou slechts vijftien dagen in Puli Khumri hebben verbleven bij uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 3). Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen ontkent u louter op de DVZ gezegd te hebben dat u sinds uw zeven of acht jaar in Puli Khumri zou hebben gewoond (CGVS, p. 3). Ook wat betreft uw scholing zijn uw verklaringen vaag en incoherent. Op het interview op de DVZ, op 6 april 2016, verklaarde u vijf jaar eerder gestopt te zijn met school (DVZ, p. 4). Op het CGVS verklaart u echter pas een maand voor uw vertrek met school te zijn gestopt (CGVS, p. 6). Bovendien kan u niet meegeven in welk jaar u zou gestopt zijn met school en evenmin hoe oud u toen zou zijn geweest (CGVS, p. 6). Gevraagd om dit te verklaren kan u louter aanhalen dit vergeten te zijn (CGVS, p. 6). Wat betreft uw familie verklaart u slechts één oom aan vaderskant en één tante aan moederskant te hebben (CGVS, p. 4 en 5). Echter, met geen van beiden zou u enig contact hebben gehad (CGVS, p. 5). Over uw oom zegt u dat "jullie niet praten" (CGVS, p. 5). U zegt dat er familieproblemen zouden zijn (CGVS, p. 5). U kan echter geen verdere uitleg geven over deze familieproblemen (CGVS, p. 5). Aangaande uw tante, die ook in Kampirak zou wonen, zegt u louter dat er problemen waren, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 5). Gevraagd dit verder uit te leggen blijkt u hier niet toe in staat en herhaalt u louter dat jullie geen contact hadden (CGVS, p. 5). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over uw plaatsen van verblijf, uw scholing en uw familiaal netwerk, die kernaspecten van uw asielrelaas uitmaken, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts is uw kennis over uw regio en over Afghanistan zelf beperkt. Zo blijkt u nauwelijks kennis te hebben over de verschillende etnische bevolkingsgroepen in Afghanistan. U verklaart Hazara te zijn (CGVS, p. 3). Gevraagd uit te leggen wat "Hazara" betekent zegt u dat er Hazara in Hazarajat zijn en Soennieten in Sunnijat (CGVS, p. 9). Hazarajat is het gebied in Afghanistan waar de meeste Hazara's

wonen en behelst onder meer de provincies Bamyān, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en nog delen van de rondom liggende provincies. Wanneer u gevraagd wordt wat Hazarajat is zegt u louter dat Hazara's Hazara's zijn en dat er Hazara's en "Sunnijat" zijn (CGVS, p. 9). U wordt nogmaals gevraagd uit te leggen wat Hazarajat is – of het een plaats of een persoon is bijvoorbeeld – maar u geeft geen antwoord en zegt louter dat Hazara's hun eigen moskee, de Jamaat Khana, hebben (CGVS, p. 9). Gevraagd te vertellen over "Sunnijat" kan u louter meegeven dat ze banden hebben met de Taliban en dat als de Hazara's niet bidden ze "Taliban maken van hen" (CGVS, p. 9). U kan geen verdere informatie over "Sunnijat" geven (CGVS, p. 9). De grootste soennitische bevolkingsgroepen in Afghanistan zijn de Pashtunen en de Tadzjiken. Gevraagd naar een andere naam voor Soennieten in Afghanistan blijkt u er geen te kennen (CGVS, p. 9 en 10). U wordt er verder op gewezen dat de Hazara een bevolkingsgroep in Afghanistan zijn en gevraagd of u nog andere bevolkingsgroepen in Afghanistan kent waarop u zegt van niet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de talen in Afghanistan zegt u dat er Pashtu en Dari wordt gesproken (CGVS, p. 10). U wordt ook nog gevraagd of er nog andere mensen in Afghanistan Dari spreken, naast de Hazara's, maar u zegt van niet (CGVS, p. 10). De Tadzjiken zijn de grootste Darisprekende gemeenschap in Afghanistan. Erop gewezen dat er daadwerkelijk nog een andere groep mensen in Afghanistan Dari spreken en gevraagd of u de naam van die groep mensen kent, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 10). De twee grootste etnische groepen in de provincie Baghlan zijn de Tadzjiken en de Pashtunen. Een dergelijk gebrek aan basiskennis over deze etnische groepen, zoals hun namen en de talen die zij spreken, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een jongen van zeventien die tot aan zijn vertrek naar school is gegaan kan verwacht worden dat hij dergelijke zaken zou weten (CGVS, p. 3 en 6).

Uw verklaringen over bekende Afghanen zijn eveneens weinig overtuigend. U wordt gevraagd naar bekende Soennieten – aangezien u zelf de Afgaanse samenleving opdeelt in Hazara's en Soennieten – maar u kan geen enkele naam geven (CGVS, p. 10). Aangezien dit vreemd is wordt u opnieuw gevraagd of u nooit namen of verhalen gehoord heeft over bekende Soennieten in Afghanistan maar u zegt van niet (CGVS, p. 11). Gevraagd naar namen van Afgaanse koningen of presidenten kan u vervolgens Ashraf Ghani benoemen (CGVS, p. 11). Echter, u blijkt geen enkele verdere informatie over deze man te hebben en kan zelfs geen enkele aanwijzing geven van wanneer hij president zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 11). Ashraf Ghani is de huidige president van Afghanistan en werd in 2014 verkozen na fel gemediatiseerde verkiezingen. Dat u geen idee heeft wanneer Ashraf Ghani president zou kunnen zijn geweest doet ernstige twijfels rijzen over uw beweerde herkomst uit Afghanistan. U wordt verder gevraagd of u nog namen of verhalen zou gehoord hebben over andere bekende Afghanen maar u zegt van niet (CGVS, p. 11). U wordt gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u slechts één bekende Afgaan bij naam weet te noemen, over wie u bovendien niets weet, en gevraagd om dit te verklaren, maar u antwoordt louter dat dit alle informatie is die u heeft (CGVS, p. 11). Later in het gehoor wordt u nog geconfronteerd met de naam Hamid Karzai waarop u meegeeft dat hij president van Afghanistan was (CGVS, p. 18). Echter, u kan niets anders over deze man vertellen en heeft ook over hem geen idee wanneer hij president zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 18). Dergelijk gebrek aan kennis over de man die quasi heel uw leven over Afghanistan regeerde is opvallend.

Verder kan u niets concreets vertellen over uw reisweg uit Afghanistan. U wordt gewezen op de impact van een dergelijke reis op een jongen die nog nooit eerder in zijn leven buiten zijn dorp is geweest en gevraagd om uitgebreid te vertellen over uw ervaringen tijdens deze reis – wat u allemaal zag, hoorde en meemaakte – maar u kan louter meegeven dat u te voet door een bos reisde en honger en dorst had (CGVS, p. 12). U kan niets meer vertellen (CGVS, p. 12). U wordt nog enkele malen aangespoord meer te vertellen over deze reis, maar behalve de woorden "zand, vuil, grond, weg" kan u geen enkele bijkomende informatie geven (CGVS, p. 12). U wordt verder gevraagd welke plaatsen, provincies of steden u allemaal gepasseerd bent onderweg van uw dorp naar Iran, waarop u enkele malen ontwijkend antwoordt en uiteindelijk meegeeft geen enkele plaats onderweg van uw dorp naar Iran te kunnen benoemen. (CGVS, p. 12 en 13). Aangezien het vreemd is dat u geen enkele plaats kan benoemen op deze reis, die u doorheen heel Afghanistan leidde, wordt u gevraagd dit te verklaren maar u weet louter te zeggen dat u in de wagen zat en niemand u zei welke plaatsen u passeerde (CGVS, p. 13).

Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over uw reis van uw dorp naar Iran roepen verdere vragen op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw leven in Afghanistan.

Ook over uw eigen regio is uw kennis beperkt en incorrect. Zo heeft u geen idee welke provincies van Afghanistan er dichtbij Baghlan liggen (CGVS, p. 12). Aangezien uw eigen district grenst aan de provincie Samangan en het dus vreemd is dat u geen enkele dichtbijgelegen provincie weet te benoemen, wordt u gevraagd of u dan nooit tijdens uw leven gehoord zou hebben van provincies

dichtbij uw regio, waarop u plots verklaart "Tadzjikistan" te hebben gehoord (CGVS, p. 12). Gevraagd of dit daadwerkelijk een provincie is beaamt u dit (CGVS, p. 12). Dat u geen enkele Afghaanse provincie weet te benoemen die dichtbij Baghlan ligt en bovendien nog verklaart dat Tadzjikistan een provincie zou zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen verder. U wordt vervolgens nog geconfronteerd met de namen van de buurprovincies Takhar, Samangan en Parwan. Van Takhar en Samangan zegt u dat dit districten zijn in de provincie Baghlan en van Parwan had u nooit eerder gehoord (CGVS, p. 15 en 16). U blijkt verder ook nooit gehoord te hebben van Khuram Wa Sarbagh en Ruy Duab (CGVS, p. 16 en 17). Dit zijn twee districten van de provincie Samangan die grenzen aan uw district.

Verder benoemt u vier dorpen die rond Kampirak liggen, Shuluktu, Tamas, Todak en Zai Mazid (CGVS, p. 7). U zegt deze namen te kennen omdat mensen van deze dorpen via Kampirak moesten reizen om in Puli Khumri te geraken (CGVS, p. 7). Echter volgens de kaart en satellietbeelden ligt Kampirak niet op weg naar Puli Khumri, dat ten noorden van deze regio ligt, vanuit Shuluktu, dat ten noordenwesten van Kampirak ligt, en Zai Mazid, dat vlak onder Shuluktu ligt. U wordt verder geconfronteerd met de namen van zes andere dorpen naast Kampirak, waarvan u er vijf niet kende (CGVS, p. 14, 15 en 16). U zegt verder ook dat Dande Ghorī het districtscentrum is (CGVS, p. 8). Het districtscentrum van Dahane Ghorī heet Dahane Ghorī. Dande Ghorī – het woord "dand" betekent meer – is een apart gebied in het district Dahane Ghorī ten noordwesten van Puli Khumri.

Concluderend moet er worden gesteld dat uw kennis van uw regio van herkomst zelfs rekeninghoudend met uw minderjarigheid, dermate beperkt is dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak in de Afghaanse provincie Baghlan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u geen duidelijk zicht biedt over uw identiteit en uw herkomst. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De door u neergelegde taskara en brief met betrekking tot uw problemen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door de wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afghaanse documenten slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 november 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst (CGVS, p. 18). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 18). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 januari 2017 aan dat hij vaststelt "dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige

kamers". Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Bovendien wijst de Raad erop dat de opmerking van verzoeker dat "*er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers*" een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd. Het desbetreffend voorgehouden gebrek aan eenheid van rechtsspraak wordt dan ook niet aangetoond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", van "*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting*", en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is verzoekende partij van oordeel dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de provincie Baghlan in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw woonplaatsen, uw scholing en uw familie vaag en incoherent zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent in Kampirak en daar gewoond te hebben tot u zeven of acht jaar oud was. Vervolgens zou u naar de stad Puli Khumri, de hoofdstad van de provincie Baghlan, zijn verhuisd waar u zou hebben

gewoond tot aan uw vertrek (DVZ, p. 4). Op het CGVS echter verklaart u heel uw leven Kampirak te hebben gewoond (CGVS, p. 3). U zou slechts vijftien dagen in Puli Khumri hebben verbleven bij uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 3). Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen ontkent u louter op de DVZ gezegd te hebben dat u sinds uw zeven of acht jaar in Puli Khumri zou hebben gewoond (CGVS, p. 3). Ook wat betreft uw scholing zijn uw verklaringen vaag en incoherent. Op het interview op de DVZ, op 6 april 2016, verklaarde u vijf jaar eerder gestopt te zijn met school (DVZ, p. 4). Op het CGVS verklaart u echter pas een maand voor uw vertrek met school te zijn gestopt (CGVS, p. 6). Bovendien kan u niet meegeven in welk jaar u zou gestopt zijn met school en evenmin hoe oud u toen zou zijn geweest (CGVS, p. 6). Gevraagd om dit te verklaren kan u louter aanhalen dit vergeten te zijn (CGVS, p. 6). Wat betreft uw familie verklaart u slechts één oom aan vaderskant en één tante aan moederskant te hebben (CGVS, p. 4 en 5). Echter, met geen van beiden zou u enig contact hebben gehad (CGVS, p. 5). Over uw oom zegt u dat "jullie niet praten" (CGVS, p. 5). U zegt dat er familieproblemen zouden zijn (CGVS, p. 5). U kan echter geen verdere uitleg geven over deze familieproblemen (CGVS, p. 5). Aangaande uw tante, die ook in Kampirak zou wonen, zegt u louter dat er problemen waren, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 5). Gevraagd dit verder uit te leggen blijkt u hier niet toe in staat en herhaalt u louter dat jullie geen contact hadden (CGVS, p. 5). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over uw plaatsen van verblijf, uw scholing en uw familiaal netwerk, die kernaspecten van uw asielrelaas uitmaken, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts is uw kennis over uw regio en over Afghanistan zelf beperkt. Zo blijkt u nauwelijks kennis te hebben over de verschillende etnische bevolkingsgroepen in Afghanistan. U verklaart Hazara te zijn (CGVS, p. 3). Gevraagd uit te leggen wat "Hazara" betekent zegt u dat er Hazara in Hazarajat zijn en Soennieten in Sunnijat (CGVS, p. 9). Hazarajat is het gebied in Afghanistan waar de meeste Hazara's wonen en behelst onder meer de provincies Bamyān, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en nog delen van de rondom liggende provincies. Wanneer u gevraagd wordt wat Hazarajat is zegt u louter dat Hazara's Hazara's zijn en dat er Hazara's en "Sunnijat" zijn (CGVS, p. 9). U wordt nogmaals gevraagd uit te leggen wat Hazarajat is – of het een plaats of een persoon is bijvoorbeeld – maar u geeft geen antwoord en zegt louter dat Hazara's hun eigen moskee, de Jamaat Khana, hebben (CGVS, p. 9). Gevraagd te vertellen over "Sunnijat" kan u louter meegeven dat ze banden hebben met de taliban en dat als de Hazara's niet bidden ze "taliban maken van hen" (CGVS, p. 9). U kan geen verdere informatie over "Sunnijat" geven (CGVS, p. 9). De grootste (...) bevolkingsgroepen in Afghanistan zijn de Pashtunen en de Tadzjieken. Gevraagd naar een andere naam voor soennieten in Afghanistan blijkt u er geen te kennen (CGVS, p. 9 en 10). U wordt er verder op gewezen dat de Hazara een bevolkingsgroep in Afghanistan zijn en gevraagd of u nog andere bevolkingsgroepen in Afghanistan kent waarop u zegt van niet (CGVS, p. 10). (...) Een dergelijk gebrek aan basiskennis over deze etnische groepen, zoals hun namen, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een jongen van zeventien die tot aan zijn vertrek naar school is gegaan kan verwacht worden dat hij dergelijke zaken zou weten (CGVS, p. 3 en 6).

Uw verklaringen over bekende Afghanen zijn eveneens weinig overtuigend. U wordt gevraagd naar bekende soennieten – aangezien u zelf de Afgaanse samenleving opdeelt in Hazara's en soennieten – maar u kan geen enkele naam geven (CGVS, p. 10). Aangezien dit vreemd is wordt u opnieuw gevraagd of u nooit namen of verhalen gehoord heeft over bekende soennieten in Afghanistan maar u zegt van niet (CGVS, p. 11). Gevraagd naar namen van Afgaanse koningen of presidenten kan u vervolgens Ashraf Ghani benoemen (CGVS, p. 11). Echter, u blijkt geen enkele verdere informatie over deze man te hebben en kan zelfs geen enkele aanwijzing geven van wanneer hij president zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 11). Ashraf Ghani is de huidige president van Afghanistan en werd in 2014 verkozen na fel gemediatiseerde verkiezingen. Dat u geen idee heeft wanneer Ashraf Ghani president zou kunnen zijn geweest doet ernstige twijfels rijzen over uw beweerde herkomst uit Afghanistan. U wordt verder gevraagd of u nog namen of verhalen zou gehoord hebben over andere bekende Afghanen maar u zegt van niet (CGVS, p. 11). U wordt gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u slechts één bekende Afgaan bij naam weet te noemen, over wie u bovendien niets weet, en gevraagd om dit te verklaren, maar u antwoordt louter dat dit alle informatie is die u heeft (CGVS, p. 11). Later in het gehoor wordt u nog geconfronteerd met de naam Hamid Karzai waarop u meegeeft dat hij president van Afghanistan was (CGVS, p. 18). Echter, u kan niets anders over deze man vertellen en heeft ook over hem geen idee wanneer hij president zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 18). Dergelijk gebrek aan kennis over de man die quasi heel uw leven over Afghanistan regeerde is opvallend.

Verder kan u niets concreets vertellen over uw reisweg uit Afghanistan. U wordt gewezen op de impact van een dergelijke reis op een jongen die nog nooit eerder in zijn leven buiten zijn dorp is geweest en gevraagd om uitgebreid te vertellen over uw ervaringen tijdens deze reis – wat u allemaal zag, hoorde en meemaakte – maar u kan louter meegeven dat u te voet door een bos reisde en honger en dorst had (CGVS, p. 12). U kan niets meer vertellen (CGVS, p. 12). U wordt nog enkele malen aangespoord meer te vertellen over deze reis, maar behalve de woorden “zand, vuil, grond, weg” kan u geen enkele bijkomende informatie geven (CGVS, p. 12). U wordt verder gevraagd welke plaatsen, provincies of steden u allemaal gepasseerd bent onderweg van uw dorp naar Iran, waarop u enkele malen ontwijkend antwoordt en uiteindelijk meegeeft geen enkele plaats onderweg van uw dorp naar Iran te kunnen benoemen. (CGVS, p. 12 en 13). Aangezien het vreemd is dat u geen enkele plaats kan benoemen op deze reis, die u doorheen heel Afghanistan leidde, wordt u gevraagd dit te verklaren maar u weet louter te zeggen dat u in de wagen zat en niemand u zei welke plaatsen u passeerde (CGVS, p. 13).

Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over uw reis van uw dorp naar Iran roepen verdere vragen op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw leven in Afghanistan.

Ook over uw eigen regio is uw kennis beperkt en incorrect. Zo heeft u geen idee welke provincies van Afghanistan er dichtbij Baghlan liggen (CGVS, p. 12). Aangezien uw eigen district grenst aan de provincie Samangan en het dus vreemd is dat u geen enkele dichtbijgelegen provincie weet te benoemen, wordt u gevraagd of u dan nooit tijdens uw leven gehoord zou hebben van provincies dichtbij uw regio, waarop u plots verklaart “Tadzjikistan” te hebben gehoord (CGVS, p. 12). Gevraagd of dit daadwerkelijk een provincie is beaamt u dit (CGVS, p. 12). Dat u geen enkele Afghaanse provincie weet te benoemen die dichtbij Baghlan ligt en bovendien nog verklaart dat Tadzjikistan een provincie zou zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen verder. U wordt vervolgens nog geconfronteerd met de namen van de buurprovincies Takhar, Samangan en Parwan. Van Takhar en Samangan zegt u dat dit districten zijn in de provincie Baghlan en van Parwan had u nooit eerder gehoord (CGVS, p. 15 en 16). U blijkt verder ook nooit gehoord te hebben van Khuram Wa Sarbagh en Ruy Duab (CGVS, p. 16 en 17). Dit zijn twee districten van de provincie Samangan die grenzen aan uw district.

Verder benoemt u vier dorpen die rond Kampirak liggen, Shuluktu, Tamas, Todak en Zai Mazid (CGVS, p. 7). U zegt deze namen te kennen omdat mensen van deze dorpen via Kampirak moesten reizen om in Puli Khumri te geraken (CGVS, p. 7). Echter volgens de kaart en satellietbeelden ligt Kampirak niet op weg naar Puli Khumri, dat ten noorden van deze regio ligt, vanuit Shuluktu, dat ten noordenwesten van Kampirak ligt, en Zai Mazid, dat vlak onder Shuluktu ligt. U wordt verder geconfronteerd met de namen van zes andere dorpen naast Kampirak, waarvan u er vijf niet kende (CGVS, p. 14, 15 en 16). U zegt verder ook dat Dande Ghorī het districtscentrum is (CGVS, p. 8). Het districtscentrum van Dahane Ghorī heet Dahane Ghorī. Dande Ghorī – het woord “dand” betekent meer – is een apart gebied in het district Dahane Ghorī ten noordwesten van Puli Khumri.

Concluderend moet er worden gesteld dat uw kennis van uw regio van herkomst zelfs rekeninghoudend met uw minderjarigheid, dermate beperkt is dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak in de Afghaanse provincie Baghlan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u geen duidelijk zicht biedt over uw identiteit en uw herkomst. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De door u neergelegde taskara en brief met betrekking tot uw problemen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door de wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afghaanse documenten slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 november 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst (CGVS, p. 18). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren

voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 18). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij een onderontwikkelde jongen is, hetgeen zou blijken uit zijn schoolresultaten. De vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen volgens hem worden verklaard door zijn jonge leeftijd en mentale achterstand. Hij geeft aan quasi analfabeet te zijn en de door hem voorgelegde documenten niet zelf te kunnen lezen. Hij voegt een aantal schooldocumenten die blijken zouden geven van zijn laag IQ (stuk 3).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt, en dat uit de door hem gevoegde schooldocumenten bovendien niet kan blijken, in welke zin zijn jonge leeftijd en beperkte intellectuele capaciteiten hem hinderen om in zijn moedertaal coherente en precieze verklaringen af te leggen over zijn identiteit en herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt dat hem eenvoudige vragen werden gesteld over het dorp en de regio waar hij, volgens zijn verklaringen op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou hebben gewoond en waar hij bovendien tot een maand voor zijn vertrek naar school zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 6). Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat verzoeker kennelijk kon volgen en dat hij de logica en de inhoud van de hem gestelde vragen begreep. Dat verzoeker dermate zwakbegaafd zou zijn dat hij niet in staat zou zijn zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio en land van herkomst, kan noch uit de stukken in het administratief dossier noch uit de door hem gevoegde stukken blijken.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zwaar onder de indruk was tijdens zijn gehoren en last had van stress, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Stress biedt dan ook geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis van de voorgehouden regio van herkomst.

Verzoekers bewering als zou het gehoor plaatsgevonden hebben in het Engels, vindt geen steun in het administratief dossier. Zowel het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 april 2016 als het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016 werden afgenomen in het Dari. Toen verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd hoe zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, gaf hij niet aan dat er toen problemen waren geweest met de tolk. Verzoeker heeft ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen problemen met de tolk gesignaleerd en uitdrukkelijk bevestigd dat hij alle vragen en de tolk begrepen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 19). Dat verzoeker de tolk niet altijd begrepen zou hebben, zoals hij thans in zijn verzoekschrift stelt, is derhalve een loze bewering.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel van niet-begeleide minderjarige vreemdeling en de implicaties hiervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 29 november 2016 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verzoeker heeft aan het begin van dit gehoor aangegeven dat hij er geen bezwaar tegen had dit voort te zetten zonder zijn raadsman, die niet aanwezig kon zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

De door verzoeker gevoegde *taskara* met vertaling (stuk 4) en vertaling van de eerder neergelegde brief van de ouderen van Pol-e Khomri (stuk 5) zijn niet van aard de in zijn verklaringen geschapen

onduidelijkheid aangaande zijn identiteit en herkomst weg te nemen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Wat betreft zijn woonplaatsen, herhaalt verzoeker slechts wat hij daarover heeft verklaard tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat hij steeds in het dorp Kampirak heeft gewoond met uitzondering van de laatste vijftien dagen voor zijn vertrek, toen hij met zijn gezin in Pol-e Khomri zou hebben verbleven (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker doet aldus geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, volgens dewelke hij sinds hij zeven of acht jaar oud was ononderbroken in Pol-e Khomri heeft gewoond (stuk 17, verklaring DVZ, punt 10).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift wederom afwijkt van eerder afgelegde verklaringen, meer bepaald waar hij stelt niet te weten hoe oud hij is en waar hij ontkent dat een ruzie met zijn oom in Chapidaria de reden is waarom hij er geen contact meer mee heeft. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij zeventien jaar oud was op het moment van het gehoor en dat hij omwille van (niet nader toegelichte) familieproblemen niet meer praat met zijn oom uit Chapidaria (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 5).

In zoverre verzoeker verwerende partij verwijt niet afdoende te hebben gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, waar hij stelt *“(d)at de beslissing (...) niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*, gaat hij eraan voorbij dat in de mate dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak gelegen in de Afghaanse provincie Baghlan, hij evenmin aannemelijk maakt dat de door hem aldaar gesitueerde vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Ter zitting van 31 maart 2017 legt verzoeker volgende aanvullende stukken die volgens hem de *taskara* van zijn vader, een getuigenis van dorpsgenoten, een attest van de lokale school, en een enveloppe die geadresseerd is aan verzoeker en hem volgens het opschrift werd opgestuurd vanuit Baghlan, Afghanistan uitmaken. De Raad stelt vast dat één stuk vergezeld is van een niet beëdigde vertaling naar het Engels en is ondertekend door *“Lawyer pass and villagers”*. Voor het overige zijn er drie handgeschreven stukken waarvan er twee hetzelfde zijn, een *taskara* en een voorgedrukt formulier dat handmatig werd ingevuld. De stukken zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Deze stukken werden weliswaar geïnterpreteerd door verzoekers raadsman, doch de nummering van de inventaris komt niet terug op de bewuste documenten, zodat het op dit vlak geheel niet duidelijk is wat deze documenten juist zijn.

De Raad stelt vast dat één stuk vergezeld is van een niet beëdigde vertaling naar het Engels en is ondertekend door *“Lawyer pass and villagers”*. Voor het overige zijn er drie volledig handgeschreven stukken waarvan er twee hetzelfde zijn. De Raad merkt op dat verzoeker noch zijn raadsman ter terechtzitting niet de minste toelichting kunnen geven bij deze nieuwe stukken, de wijze waarop zij het asielrelaas vermogen te ondersteunen of wie deze stukken heeft bezorgd. Uit de enveloppe blijkt dat deze tien pagina's bevatte. Ter terechtzitting worden slechts zes pagina's neergelegd. Zowel verzoeker als zijn raadsman verklaren ter terechtzitting *“het ook niet te weten”*. Indien verzoeker bijkomende informatie opvraagt teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen, kan worden verwacht dat hij desbetreffend duidelijke verklaringen kan afleggen of hierover minstens enige navraag doet.

De raadsman van de verzoekende partij vraagt de Raad ter terechtzitting om uitstel teneinde een beëdigde vertaling te bekomen, doch kan geen enkele duidelijkheid verschaffen wanneer verzoeker deze stukken heeft ontvangen, waarom het niet mogelijk was om deze stukken eerder neer te leggen,

noch om hiervan tijdig een beëdigde vertaling te krijgen. Verzoeker verstrekt desbetreffend evenmin enige toelichting.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Niettegenstaande verzoekers raadsman ter terechtzitting wel aangaf over originelen stukken te beschikken, legde hij deze ter terechtzitting niet neer. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De enveloppe is evenmin een origineel stuk, maar slechts een fotokopie. Derhalve wordt het verzoek tot uitstel niet ingewilligd.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet volhouden dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Kampirak in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te bevelen bijkomende onderzoek te voeren. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF